

עמ"ת 36997-09-25 - אורן קובי נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 36997-09-25

לפני:	כבוד השופט דוד מינץ
העורר:	אורן קובי
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב- יפו מיום 22.6.2025 (השופט ע' מסארווה) ומיום 13.8.2025 (השופטת ט' חיימוביץ) במ"ת 36949-05-25 ז' תשרי התשפ"ו (29 ספטמבר 2025) בשם העורר:
בשם המשיבה:	עו"ד יובל זמר; עו"ד עמית חדד; עו"ד אלי פרי; עו"ד ליאור שביט עו"ד הדר פרנקל

החלטה

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 22.6.2025 (השופט ע' מסארווה) ומיום 13.8.2025 (השופטת ט' חיימוביץ) במ"ת 36949-05-25 בהן הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

הרקע לערר

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו ולחברת ג.ק.צ.ב. נדל"ן בע"מ (להלן: החברה) עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוקהעונשין, התשל"ז-1977 (ריבוי עבירות) (להלן: החוק); הונאת נושים לפי סעיף 439(א) לחוק; רישום כוזב במסמכי התאגיד, עבירה לפי סעיף 423 לחוק; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפאלחוק (ריבוי עבירות); מסירת מידע כוזב במטרה

למנוע דיווח בקשר לרכוש אסור לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (ריבועבירות) (להלן: חוק איסור הלבנת הון); איסור הלבנת הון לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון; הסתרת נכסים לפי סעיף 346(א)(2) לחוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, התשע"ח-2018 (להלן: חוק חדלות פירעון); ואי מסירת מידע או מסירת מידע כזב לפי סעיף 346(א)(3) לחוק חדלות פירעון. נוסף על כך מיוחסות לעורר לבדו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק ועבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

2. בטרם יפורטו עיקרי כתב האישום יצוין כי עובר להגשתו ננקטו נגד העורר מספר הליכים משפטיים הרלוונטיים לעניינו. ראשית, בחודש ספטמבר 2016 נפתח הליך פשיטת רגל בעניינו לבקשת נושה (פש"ר 29186-05-16; להלן: הליך פשיטת הרגל). במסגרת הליך זה הגיע העורר להסדר עם נושיו לפיו ישלם להם סך של 16,000,000 ש"ח או מחצית מסך החובות שאושרו על ידי הנאמן שמונה בעניינו, לפי הגבוה מביניהם (להלן: הסדר הנושים ו-הנאמן, בהתאמה). הסדר הנושים אושר בהחלטת בית המשפט של פשיטת רגל מיום 8.4.2018. שנית, נגד העורר הוגשו שלושה כתבי אישום: שניים משנת 2020 בגין עבירות מרמה, גניבה, הלבנת הון ומס בהיקף של למעלה מ-20 מיליון ש"ח, עבירות הונאת נושים בהיקף של יותר מ-70 מיליון ש"ח ועבירות סחיטה ואלימות (ת"פ 35455-01-20 ות"פ 48527-11-20); וכתב אישום נוסף מתחילת שנה זו בגין איומים על בא-כוחו לשעבר (ת"פ 23776-03-25). במסגרת ההליכים בנוגע לכתבי האישום משנת 2020, וכחלק מתנאי שחרורו של העורר לחלופת מעצר, ביום 30.3.2023 אושרר על ידי בית משפט זה (בש"פ 1919/23) הסדר שהציע לצדדים להותיר על כנו צו האוסר על העורר לעסוק בכל פעילות הנוגעת לתחום הנדל"ן (להלן: צו איסור העיסוק).

3. כתב האישום מושא עניינו הוא אפוא כתב האישום הרביעי שהוגש ביום 15.5.2025 נגד העורר, והוא אוחז שלושה אישומים (ת"פ 37009-05-25). באישום הראשון מתואר כי עובר לתאריך 3.8.2023, כאשר שצו איסור העיסוק עומד בעינו, פעל העורר להונות את נושיו בכך שהקים דרך אדם אחר (להלן: ג'ון) חברת נדל"ן (היא החברה); הורה לג'ון לפתוח חשבונות בנק על שם החברה תוך הסתרת שליטתו שלו ולשכור משרד במגדל בתל אביב עבור החברה; המשיך לעסוק בנדל"ן במסגרת החברה, ובכלל זה ניהל אותה, היה אחראי לגיוס העובדים בה, נכח בפגישות עם לקוחותיה וקבע את גובה עסקאות הנדל"ן; עשה שימוש בהכנסותיה מבלי שדיווח על כך לנושיו או לנאמן שמונה בעניינו; ופעל להסתרת מקור הכספים. בד בבד, השיג העורר במרמה ובהסתמך על תצהירים כוזבים בדבר מצבת נכסיו והכנסותיו, הסדר נושים מתוקן שהפחית את הסכום אותו נדרש לשלם לנושיו לסך של 10,900,000 ש"ח (להלן: הסדר הנושים המתוקן). באישומים השני והשלישי בכתב האישום מתואר כי העורר איים באופן טלפוני על גורמים שונים המעורבים בפעילות החברה בפגיעה שלא כדין.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

5. בהחלטתו מיום 22.6.2025 קבע בית המשפט המחוזי (השופט ע' מסארווה) כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס האישומים המיוחסים לעורר, המבוססות על עדויות נפגעי העבירה, על תפיסת הטלפון של העורר וכן על העובדה שהוא שמר על זכות השתיקה בחקירותיו. אשר לאישום הראשון, צוין כפי כעולה מחומר הראיות בתיק, ועל כך אין מחלוקת של ממש, כי העורר עסק בנדל"ן או לכל הפחות ביעוץ בתחום זה. התנהלות העורר בעניין זה, כפי שעולה מכתב האישום ומהעדויות בתיק, מלמדת על התנהלות מרמיתית והסתרתית שנועדה לאפשר לו לפעול בתחום הנדל"ן ולהרוויח כספים כאשר הוא מציג מצגי שווא במישורים שונים. אשר לאישומים השני והשלישי, האמור בהם מבוסס על עדויות המתלוננים עצמם. צוין כי ההגנה העלתה טענות בנוגע לזיהוי המתלוננים את העורר כגורם המאיים באישומים אלה, אולם גרסאותיהם קושרות את העורר באופן ברור, וכך גם העובדה שהשיחות אליהם נעשו מאותו טלפון שנתפס על העורר. עוד צוין כי ההגנה טענה לשיהוי במעצר העורר, דבר המצביע לטענתה כי בחירת מועד המעצר קשורה בהתנהלות ההליכים הפליליים האחרים המתנהלים נגדו. נקבע כי טענות ההגנה בעניין זה נטענו בעלמא, אולם יש ממש בטענה כי ניתן היה במאמץ סביר לבצע את המעצר בשלב מוקדם יותר, והדבר אינו עולה בקנה אחד עם מסוכנות כה גבוהה עד שהיא מצדיקה מעצר עד תום ההליכים ללא שקילת חלופת מעצר. על כן, הגם שקיים לחובתו של העורר בסיס ראיתי מספק לשלב זה, ובשים לב לכך שבמשך זמן רב במסגרת ההליכים הפליליים האחרים נגדו, היה העורר משוחרר בתנאים מקלים יחסית, יש מקום לבחון חלופת מעצר. לפיכך הורה בית המשפט על עריכת תסקיר שירות מבחן.

6. בתסקיר מעצר מיום 14.7.2025 העריך שירות המבחן כי מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני לא ייתן מענה להפחתת הסיכון במצבו, וכי לא הוצג מערך פיקוח מותאם עבורו. לפיכך לא בא שירות המבחן בהמלצה על חלופה בעניינו. בית המשפט התיר להגנה להציג לשירות המבחן ערבים חלופיים, והורה לשירות המבחן לערוך תסקיר משלים. אלא שגם בתסקיר המשלים מיום 6.8.2025 לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרורו של העורר ממעצר או על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. שירות המבחן חזר על התרשמותו השלילית מהעורר, בציינו את דפוסיו המרמתיים והמניפולטיביים, והוסיף כי המפקחים החלופיים שהוצעו אינם מתאימים לצמצם את הסיכון בעניינו.

7. בהמשך, ביום 13.8.2025 הורה בית המשפט המחוזי (השופט ט' חיימוביץ) על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. נקבע כי נשקפת מהעורר מסוכנות הנובעת מכך שהוא ביצע עבירות מרמה והונאת נושים, בעת שמתנהל נגדו הליך פלילי המייחס לו מעשים דומים. מסוכנות זו אף מתחזקת מתסקירי שירות המבחן, שהתרשם מהעמדות המקלות שהביע העורר ביחס לחוק, ומכך שהוא נעדר גבולות פנימיים ובעל דפוסי חשיבה והתנהגות מניפולטיביים. בא-כוח העורר טען כי הניסיון מלמד שתחת תנאי שחרור מכבידים כגון פיקוח ערבים העורר מצליח להימנע מביצוע עבירות וזהו טעם לשחררו בתנאים כאמור. ברם העובדה שהעורר המתין עד להקלת תנאי שחרורו כדי לחזור ולבצע מעשי מרמה ואיומים אינה מצביעה על כך שמסוכנותו מוגבלת, אלא על חוסר מעצורים ועל כך

שההליך המשפטי שמתנהל נגדו אינו מהווה גורם הרתעה עבורו. הודגש כי העורר לא הוחזר למעצר בגין הפרה של תנאי השחרור, אלא נעצר בגין עבירות מרמה חדשות, הזהות בחלקן לאלה שמתנהל נגדו הליך ארוך בגין, לעתים גם תוך כדי איומים. בנסיבות שכאלה, העורר אינו ראוי עוד לאמון בית המשפט. בית המשפט ציין כי למרות המלצת שירות המבחן השלילית הוא בכל זאת שוחח עם המפקחים המוצעים, והתרשם גם כן כי הם יתקשו בזיהוי גורמי סיכון ויהיו חשופים לתמרון מצד העורר. לבסוף ציין כי אין בהחלטות הקודמות שניתנו בעניינו של העורר במסגרת הליך המעצר כדי לחייב את שחרורו בפיקוח ערבים. אף אם החלטות אלה נטעו ציפייה בליבו, עדיין מצווה בית המשפט לערוך איזון בין מכלול השיקולים ולשחרר לחלופת מעצר רק אם שוכנע שיש בה כדי להפיג במידה הנדרשת את המסוכנות הנשקפת מהנאשם. במקרה זה מסוכנותו של העורר גבוהה ולא ניתן להפיגה בחלופה מוצעת, כך שאין מנוס ממעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

8. מכאן הערר שלפני. לטענת העורר, שגה בית המשפט בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו. באשר לעבירה שעניינה הונאת נושים, כתב האישום מציין כי העורר הסתיר מנושיו את עיסוקו ואת עסקיו הנטענים. ואולם מבחינת חומר החקירה עולה כי בדיון בהליך פשיטת הרגל בו נדון אישור הסדר הנושים המתוקן, ציין הנאמן בבירור כי הנושים מודעים לעיסוקיו של העורר ועומדים על קיום ההסדר. באשר לעבירת האיומים מושא האישום השני, בחינת חומרי החקירה מלמדת כי בין העורר למתלונן זה נוהלו שיחות רבות, ולפיכך המתלונן הכיר את קולו ואת אופן הדיבור הייחודי של העורר. חרף זאת, אותו מתלונן מסר כי בתחילה לא זיהה את העורר בשיחת האיומים ורק לאחר מכן "התחברו לו הנקודות". ובאשר לעבירת הסחיטה באיומים מושא האישום השלישי, נטען כי מלבד דבריו של המתלונן אין בחומר החקירה פלט שיחות או כל ראיה אחרת שהעורר אכן שוחח עמו אי-פעם באופן טלפוני. העובדה שלא נערכה כל פעולת חקירה כדי לבדוק עניין זה מלמדת על הדרך הרשלנית שבה בוצעה החקירה. לטענת העורר, מחומר הראיות עולה הלכה למעשה כי העבירה היחידה שלגביה מתקיימת הדרישה הראייתית הרלוונטית לשלב זה היא הפרה של צו איסור העיסוק בנדל"ן, שהיא עצמה אינה יכולה להצדיק את מעצרו.

עוד טען העורר כי התנהלות המשטרה בעניינו שומטת את הקרקע תחת המסוכנות המיוחסת לו. זאת שכן החקירה בעניינו החלה כבר בחודש דצמבר 2024 ועדויות המתלוננים נגבו בחודש פברואר 2025. בנסיבות אלה, החתמת צו המעצר רק בתחילת חודש אפריל 2025 וביצועו רק בתחילת חודש מאי 2025, מלמדים כי לא מדובר במי שמסוכנותו מצדיקה את מעצרו המיידית. בית המשפט המחוזי היה ער לכך בהחלטה שעסקה בראיות לכאורה, וחרף זאת בית המשפט בהחלטה המשלימה נמנע מלהורות על העברתו של העורר לחלופה אחרת, ובכך שגה. העורר הוכיח משך תקופה של 3 שנים כי הוא יודע לכבד גבולות חיצוניים נוקשים בדמות מעצר בפיקוח אלקטרוני ומעצר בית ממושך, ולכן לא היה מקום למסקנה כי אין בכוחה של חלופת מעצר לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו. זאת בפרט שעה שהעורר הציע כי יוטלו עליו תנאים דרקוניים בדמות איסור שימוש בטלפון ובמרשתת. אמנם, סטייה

מהמלצה שלילית של שירות המבחן מחייבת נסיבות מיוחדות, אולם אלה מתקיימות בענייננו.

ולבסוף טען העורר כי לא הוסבר מדוע ג'ון לא הועמד לדין גם כן כמבצע כצוותא עם העורר, ולא ניתן להשלים עם מצב דברים בו העורר יעצר עד תום ההליכים נגדו בעוד שג'ון יהלך באופן חופשי ללא תנאי מגביל. לגישת העורר, גם נימוק זה מטה את הכף לעבר שחרורו או מעצרו בפקוח אלקטרוני.

9. המשיבה מצדה טענה כי דין הערר להידחות. נטען כי כתב האישום כולל שורת עבירות מעבר לעבירת הונאת הנושים. בית המשפט המחוזי קבע ובצדק כי קיימות ראיות לכאורה לאמור באישום הראשון ובכלל זה שהעורר פתח חברה במרמה באמצעות אחר, השתמש בכספים שקיבל מהחברה כדי להלבין אותם ולהכניס אותם למערכת הפיננסית. באשר לטענה כי הנושים ידעו על עיסוקיו והדבר לא השפיע על עריכת הסדר הנושים המתוקן, נטען כי דברי הנאמן בפרוטוקול הדיון התייחסו להליכים הפליליים הקודמים בעניינו של העורר ולא למעשים מושא ההליך הנוכחי. מה גם שההסדר עצמו הותנה בכך שמקור הכספים לגיטימי וחוקי, שאם לא כן ההסכם בטל. בכל מקרה, אף אם יש צדק בטענה כי הנושים לא הביעו התנגדות לכך שהעורר יבצע עבירות כדי להחזיר להם את חובם, טענה זו מתעלמת מהאינטרס הציבורי. באשר לאישום השני, דבריו של המתלונן מספיקים בשלב הראיות לכאורה כאשר הטענות שהעלה העורר, הנוגעות למימנות המתלונן, מקומן להתברר בהליך העיקרי. הוא הדין גם לגבי הטענות כלפי המתלונן מושא האישום השלישי. באשר לעילת המעצר, נטען כי מדובר בעורר שדרס ברגל גסה מגבלות שהוטלו עליו בהליכים אחרים, תוך שהציג מצגי שווא לפני המערכת הבנקאית והמשפטית ותך שהפר את צו איסור העיסוק, והכל על מנת להעביר רכוש אסור. טענת העורר ממנה עולה כי צריכה להיות חזרה הדרגתית של תנאים מגבילים, משוללת כל היגיון. ההדרגה נועדה לבדוק אם ניתן לתת אמון בנאשם, אולם במקרה זה העורר הוכיח שלא ניתן לתת בו אמון. לכך יש להוסיף את תסקירי שירות המבחן השוללים חלופה בשל מאפייני העורר והיעדר מפקחים מתאימים, וקיימת סיבה טובה לאמץ עמדה זו. עוד הוסיפה המשיבה כי השיהוי במעצר אינו מאיין מסוכנות וודאי שאינו מצדיק את שחרור העורר. לבסוף נטען כי ג'ון צפוי להיות מועמד לדין בכפוף לשימוע, אך יש לזכור כי עניינו מתרכז באישום הראשון בלבד ולא מתנהלים בעניינו הליכים פליליים נוספים.

דיון והכרעה

10. לאחר עיון בערר על נספחיו ולאחר שמיעת טיעוני הצדדים בדיון לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

11. תחילה באשר לראיות לכאורה. בית המשפט המחוזי קבע בהחלטתו כי התשתית הראייתית הקיימת נגד העורר עומדת ברף הנדרש לשלב זה של ההליך. בפיו של העורר מספר טענות כלפי קביעה זו, אולם לא מצאתי כי יש בהן כדי להצדיק התערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי בהיבט זה. באשר

לטענות לעניין עבירת הונאת נושים, העורר מסתמך בהקשר על זה דברים שמסר הנאמן בדיון שהתקיים בהליך פשיטת הרגל ביום 8.4.2025, בו אושר הסדר הנושים המתוקן. לטענת העורר כאמור, מדברים אלה עולה כי הנושים מודעים לכך שהעורר ממשיך לקיים פעילות עסקית. אלא שעיון בפרוטוקול מעלה כי לא כך הם פני הדברים. הנאמן אמנם ציין כי פורסמה בתקשורת כתבה בעניין המשך פעילותו העסקית של העורר, אולם לא הובהר כי הנושים עצמם מודעים לפעילות עסקית זו (להבדיל ממודעותו של הנאמן), וודאי לא הובהר כי הם ערים לכך שבמסגרת פעילות עסקית זו צובר העורר נכסים נוספים. מה גם שהתייחסות הנאמן בהמשך הדברים לכך שמתנהל נגד העורר הליך פלילי, אינה מכוונת לכתב האישום מושא עניינו שכלל עוד לא הוגש באותו מועד, כי אם לכתבי האישום הקודמים בעניינו.

12. עוד העלה העורר טענות בנוגע לעדויות המתלוננים מושא עבירות האיומים, אולם גם טענות אלה לא מצאתי לקבל. לעניין האישום השני, העורר טוען כי הוא והמתלונן שוחחו ביניהם פעמים רבות ובשים לב לכך שלעורר אופן דיבור ייחודי, העובדה שהמתלונן לא זיהה אותו מלכתחילה אלא רק לאחר ששוחח עם אחרים מטילה ספק בגרסתו. אלא שהעורר מתעלם מכך שבהמשך הדברים מציין אותו מתלונן באופן ברור כי זמן מה לאחר השיחה בה הופנו כלפיו איומים, התקשר אליו העורר מאותו מספר טלפון - שלימים נתפס עליו בעת מעצרו - והזדהה בשמו שלו. אף אם ניתן להטיל ספק בגרסה זו, מדובר בסוגיות של מהימנות שדין להתברר בהליך העיקרי. ובאשר למתלונן מושא האישום השלישי, בעניין זה טענות העורר נסמכות על כך שהמשיבה לא פעלה לקבלת פלט שיחות. ברם המתלונן מסר הודעה מפורטת על אודות קיומה של שיחה זו, תוך הפניה למספר הטלפון של העורר, וגם בעניין זה טענות לגבי מהימנותו אין מקומן להתברר באכסניה זו. בשים לב לכל האמור, ובהינתן שגם העורר עצמו אינו חולק על כך שקיימות ראיות לכאורה לכך שהפר את צו איסור העיסוק, אין מקום להתערבות בהחלטת בית המשפט בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה העומדות כלפיו.

13. מכאן לטענות לעניין עילת המעצר. נקודת המוצא היא כי המעשים המיוחסים לעורר משקפים מסוכנות. זאת לא רק בשים לב לעבירות האיומים והסחיטה באיומים (וראו: בש"פ 6107/24 מדינת ישראל נ' ברכה, פסקה 4 (11.8.2024)); בש"פ 8570/22 מדינת ישראל נ' קסאס, פסקה 13 (11.1.2023); בש"פ 6469/18 אבו רשיד נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (17.9.2018)), אלא גם בשים לב לעבירות המרמה השונות. לא זו בלבד שהעבירות כשלעצמן נעשו בתחכום ברמה המצביעה על מסוכנות (וראו בהקשר זה: בש"פ 8809/21 מדינת ישראל נ' האפרתי, פסקה 13 (28.12.2021); בש"פ 8352/17 מדינת ישראל נ' סולמי, פסקה 6 (25.12.2017); וגם בעניינו של העורר: בש"פ 2931/21 קובי נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (24.5.2021); בש"פ 6586/21 מדינת ישראל נ' קובי, פסקה 7 (13.10.2021)), אלא הן אף נעשו בעת שהעורר שוחרר בתנאים מגבילים במסגרת הליכים פליליים אחרים, בהם יוחסו לו עבירות דומות, כאשר אחד מאותם תנאים מגבילים היה צו איסור עיסוק בנדל"ן. לכך יש להוסיף את התרשמות שירות המבחן בתסקיריו כי העורר "מחזיק בעמדות מקלות ביחס לחוק, פועל באופן עצמאי ללא יכולת להשמת גבולות פנימיים, כשבולטים דפוסי חשיבות והתנהגותו המניפולטיביים והמרמתיים"; "נוטה להשליך על גורמים חיצוניים הבעייתיות שבהתנהלותו,

תוך קושי לבחון התנהלותו והשלכותיה עליו ועל סובביו; ו"אינו מגלה הרתעה מסנקציות משפטיות". לאור כל אלה העריך שירות המבחן כי קיים סיכון מצד העורר להמשך התנהלות שולית שתניב עבורו רווחים כלכליים משמעותיים. מכל האמור עולה אפוא כי אכן נשקפת מסוכנות מהעורר, ואף אם אכן כטענתו דבק שיהוי בעיתוי מעצרו, אין בו כדי להקהות את המסוכנות המתוארת, ודאי לא ברמה המצדיקה את שחרורו.

14. אמנם, קיומה של עילת מעצר אינה חזות הכל ויש לבחון האם ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר באמצעות מעצר בפיקוח אלקטרוני או חלופת מעצר. אלא שבענייננו, שירות המבחן נפגש עם המפקחים שהוצעו על ידי העורר - הן לקראת תסקירו הראשון מיום 14.7.2025 והן לקראת תסקירו המשלים מיום 6.8.2025 - ומצא כי הם יתקשו למנוע המשך התנהלות שולית מצדו של העורר. על יסוד התרשמות זו מצא שירות המבחן כי חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני לא ייתנו מענה לסיכון הנשקף ממנו, ועל כן לא בא בהמלצה כאמור. הגם שסטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן שמורה למקרים חריגים בלבד (ראו לדוגמה לאחרונה: עמ"ת 52524-09-25 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (25.9.2025); עמ"ת 35438-07-25 מוסא נ' מדינת ישראל (20.7.2025)), בית המשפט המחוזי לא הסתפק בכך ושוחח אף הוא עם המפקחים שנבחנו בתסקיר המשלים, אך התרשמותו הייתה דומה לזו של שירות המבחן. בנסיבות אלה, המסקנה לפיה יש להורות על מעצרו של העורר עד תום משפטו היא אך מתבקשת.

15. העורר טוען כי הוא "הוכיח במשך תקופה ארוכה מאוד של כ-3 שנים כי הוא יודע לכבד גבולות חיצוניים נוקשים". ברם אין בטענה זו כדי להצדיק את העברתו לחלופת מעצר בעת הזו, בשים לב לעמדת שירות המבחן ולכך שהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום דנן נעשו כאמור בעת שהיה נתון תחת תנאים מגבילים שאת חלקם הפר ברגל גסה. למותר לציין כי העובדה שגם בעבר שירות המבחן לא המליץ על חלופת מעצר בענייניו אינה תומכת בעמדתו של העורר, אלא דווקא מוכיחה ביתר שאת את הצורך לקבל המלצה זו. העורר גם טוען כי העובדה שלא הוגש נגד ג'ון כתב אישום ושהוא אינו נתון בתנאים מגבילים כלשהם מצדיקה את שחרורו. אלא שמעבר לכך שעל פי דברי המשיבה ג'ון צפוי להיות מועמד לדין בכפוף לשימוע, לא מיוחסות לו עבירות איומים וודאי שלא מיוחסות לו עבירות של הפרת הוראות חוקיות שניתנו בעת שריחפו מעל ראשו הליכים פליליים אחרים. משכך ההשוואה בין המקרים אינה במקומה.

16. אשר על כן, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטות בית המשפט המחוזי. יובהר כי אין בכך כדי לסתום את הגולל כליל על האפשרות לשנות את תנאי מעצרו של העורר בעתיד, בין אם על בסיס הצגת חלופה מספקת ובין אם מטעמי התמשכות ההליך. אולם בעת הזו, ובשים לב לחלופות שהוצעו, לא מצאתי כי יש מקום להורות על כך.

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, ט"ז תשרי תשפ"ו (08 אוקטובר 2025).

דוד מינץ
שופט